

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.929 van 25 februari 2016
in de zaak A. 217.021/X-16.356.**

In zake : 1. Frédéric CUVELIER
 2. Kannika JANTHANA
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Guido De Raeymaeker
 kantoor houdend te 3000 Leuven
 Koning Leopold I straat 7
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Philippe Declercq
kantoor houdend te 3320 Hoegaarden
Gemeenteplein 25
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 25 november 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 22 juli 2015 “waarbij het verzoek tot kwijtschelding van de administratieve geldboete van 5.000,00 € aan ieder van verzoekers op 01/07/2015 opgelegd wegens [...] doorbreken van een stakingsbevel van 3/11/2014 werd verworpen”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur An Van den broeck heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 februari 2016.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Guido De Raeymaeker, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Thomaz Thys Van Den Audenaerde, die *loco* advocaat Philippe Declercq verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur An Van den broeck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Voor de uiteenzetting van de feiten kan verwezen worden naar het arrest nr. 233.456 van 12 januari 2016.

IV. Ontvankelijkheid

4.1. In haar nota werpt de verwerende partij op dat de vordering onontvankelijk is.

4.2. Een onderzoek van en een uitspraak over de exceptie zouden zich alleen opdringen indien aan de grondvoorwaarden voor een schorsing voldaan mocht zijn, wat zoals hierna zal blijken niet het geval is.

V. Grondvoorwaarden voor een schorsing

5. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de beslissing *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoekers

6. Verzoekers betogen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte hen “een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel berokkent dat niet in verhouding staat tot het mogelijks, doch tot op heden niet aangetoond (laat staan bewezen) voordeel van deze maatregel”.

Het niet schorsen van de aangevochten beslissingen, die de administratieve geldboetes bevestigen en onmiddellijk uitvoerbaar maken, zal volgens verzoekers leiden tot de definitieve sluiting en stopzetting van hun zelfstandige activiteit in hun woning, gelet op hun gebrek aan voldoende financiële draagkracht.

Verzoekers voegen er nog aan toe dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in ieder geval uit het oog verliest dat het stakingsbevel een preventief karakter heeft.

Beoordeling

6. Artikel 6 van de wet van 20 januari 2014 ‘houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State’ heeft de schorsingsvoorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervangen door deze van de spoedeisendheid.

7. De uiteenzetting over het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan derhalve slechts in aanmerking worden genomen voor zover daaruit de feiten blijken die de spoedeisendheid van de vordering verantwoorden.

8. Artikel 17, § 2, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt wat volgt:

“Wanneer de afdeling bestuursrechtspraak een vordering tot schorsing of voorlopige maatregelen verwerpt wegens het gebrek aan spoedeisendheid, kan een nieuwe vordering slechts worden ingediend indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen. De afdeling bestuursrechtspraak kan bovendien een termijn bepalen waarin geen enkele nieuwe vordering tot schorsing of voorlopige maatregelen kan worden ingediend indien het enige nieuw ingeroepen element bestaat uit het verloop van de tijd.”

In de parlementaire voorbereiding van de voormelde wetsbepaling is het volgende te lezen:

“Hoewel het een bijkomstig element blijft van de vernietigingsprocedure, kan het verzoek tot schorsing op elk moment van de procedure ten gronde worden ingediend, indien de spoedeisendheid dit rechtvaardigt. Meerdere verzoeken van dit type kunnen zelfs worden ingediend tijdens één enkele procedure, gelet op het feit dat alleen het bestaan van nieuwe elementen bepalen zal of deze nieuwe verzoeken ontvankelijk zijn. Wat dit betreft, voorziet het nieuwe artikel 17, paragraaf 2, derde lid, dat de Raad van State een termijn kan bepalen tijdens dewelke geen enkel nieuwe vordering tot schorsing of tot het bevelen van voorlopige maatregelen mag worden ingediend indien het enige nieuwe ingeroepen element het verloop van de tijd is. Dit geval houdt rekening met het evolutief karakter van het begrip spoedeisendheid en beoogt met name de hypothese waarbij de eiser zich zou verontrusten over het naderen van de pensioenleeftijd, hetgeen hem zijn belang bij het beroep zou doen verliezen: voornoemde bepaling beoogt te vermijden dat hij de beroepen zou

vermenigvuldigen, ten minste gedurende een bepaalde periode” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-13, nr. 5-2277/1, 14).

Uit deze wetsbepaling volgt dat wanneer de Raad van State de eerste vordering tot schorsing heeft verworpen wegens het gebrek aan spoedeisendheid, hij met betrekking tot van de tweede vordering tot schorsing pas kan aannemen dat voldaan is aan de voorwaarde van de spoedeisendheid wanneer er ten opzichte van de eerste vordering afdoende nieuwe elementen blijken.

9. Bij arrest nr. 233.456 van 12 januari 2016 heeft de Raad van State de door verzoekers samen met het beroep tot nietigverklaring ingestelde vordering tot schorsing (hierna: de eerste vordering tot schorsing) verworpen omdat niet voldaan was aan de vereiste van de spoedeisendheid.

10. Er dient te worden vastgesteld dat – zoals verzoekers ter terechtzitting erkennen – alle elementen die zij in het onderhavige verzoekschrift aanvoeren reeds bestonden en bekend waren op 22 september 2015, dit is de dag waarop zij hun eerste vordering tot schorsing hebben ingediend.

Ten opzichte van verzoekers eerste vordering tot schorsing blijken derhalve geen nieuwe elementen, zodat onmogelijk kan worden aangenomen dat voor de onderhavige vordering aan de vereiste van de spoedeisendheid is voldaan.

De vaststelling dat niet voldaan is aan de laatstgenoemde vereiste volstaat om de schorsingsvordering af te wijzen.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig februari 2016, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Jan Clement,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Jan Clement